

Consell Tributari
Expedient: 560/2

El Consell Tributari, reunit en sessió de 24 de novembre de 2003, coneixent del recurs presentat per T., S.L., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a aquest efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- El 18 de juliol de 2000, la societat T., S.L. interposa recurs contra les liquidacions de l'impost sobre activitats econòmiques que el 2 de març de 2000 va practicar l'Administració amb l'objecte de determinar el deute tributari corresponent als exercicis 1997, 1998, 1999 i 2000, i obtenir-ne el cobrament.

2.- La recurrent manifesta al seu escrit que el 20 d'octubre de 1997 es va donar d'alta de l'impost sobre activitats econòmiques mitjançant l'autoliquidació número de referència ..., subministrant les dades necessàries per a la domiciliació bancària dels pagaments oportuns. Al·lega, en conseqüència, que, en no haver girat l'Administració cap rebut de l'impost sobre activitats econòmiques, és improcedent que les quotes degudes de 1997, 1998 i 1999 es liquidin ara incrementades amb recàrrec i interessos de demora. En aquest extrem la recurrent no al·lega res pel que fa a la quota de 2000, ja que ha estat liquidada sense els increments referits.

3.- Així mateix, manifesta la recurrent que en la declaració d'alta de l'impost sobre activitats econòmiques no va sol·licitar la bonificació a la que tenia dret per inici d'activitat, de manera que en aquest moment procedeix a efectuar aquesta sol·licitud, entenent que ha de gaudir de la bonificació, amb caràcter retroactiu, per un període de cinc anys des de l'inici, a l'empara de l'art. 21.3 de la Llei 50/1998.

4.- A l'expedient consta el document amb número de referència ..., de data 20 d'octubre de 1997, al qual es refereix la recurrent. Es tracta d'un document presentat a l'Ajuntament amb la denominació "sol·licitud d'autoliquidació" i que està firmat pel representant de la societat, però no hi consta cap xifra relativa a la quota tributària. A l'expedient també figura la comunicació practicada per l'Ajuntament, conseqüència de

l'escrit anterior, en la qual s'indica a la societat interessada quina és l'autoliquidació que ha d'efectuar per la quota inicial de l'impost sobre activitats econòmiques.

5.- El Consell Tributari, a fi de poder informar adequadament sobre la sol·licitud de bonificació per inici d'activitat, va requerir a la interessada per a què aportés l'escriptura de constitució de la societat i el llibre de matrícula de treballadors de l'empresa.

6.- El 7 de novembre de 2003 va ser rebuda en aquest Consell Tributari la documentació requerida. Després de les comprovacions complementàries pertinents, d'aquesta documentació es desprèn que el número de treballadors de l'empresa que porta a terme T., S.L. és de dos, i que cap dels quatre socis fundadors de la societat havia desenvolupat anteriorment per compte propi l'activitat que constitueix el seu objecte.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- L'al·legació relativa a què les liquidacions de l'impost sobre activitats econòmiques dels exercicis 1997, 1998 i 1999, practicades per l'Administració el 2 de març de 2000, no haurien d'incrementar les quotes corresponents amb recàrrec i interessos de demora, no pot ser atesa pel que fa als interessos. Ho impedeix amb tota claredat l'art. 61.2 de la Llei General Tributària. L'anul·lació del recàrrec, en canvi, és procedent, atès que cap de les circumstàncies que podrien fonamentar-lo legítimament concorren en el present cas.

En efecte, el recàrrec del 20% amb el qual l'Administració ha incrementat les referides quotes, en abstracte podria fonamentar-se bé a l'art. 61.3 de la Llei General Tributària o bé a l'art. 127.1. No obstant això, en el present cas l'art. 61.3 de la Llei General Tributària no pot emparar el recàrrec aplicat, perquè aquí no existeix l'autoliquidació espontània fora de termini a la qual aquest precepte associa el referit recàrrec. I, per altra banda, l'art. 127.1 de la Llei General Tributària tampoc pot donar cobertura legal a aquest concepte, ja que aquest article estableix la possibilitat d'aplicar-lo als deutes tributaris no ingressats, quan s'inicia el període executiu, mentre que en aquest cas, i sense perjudici que l'Administració no hagués dictat la pertinent provisió de constrenyiment, el període executiu encara no s'havia iniciat i per això per la senzilla raó que les circumstàncies que hi concorren no són les que es contempen a l'art. 126.2

b) de la Llei General Tributària per a determinar el començament d'aquest període. Segons aquesta última disposició, per als deutes a ingressar mitjançant "autoliquidació presentada", el període executiu s'inicia "quan finalitza el termini reglamentàriament determinat per a aquest ingrés". Doncs bé, en el present cas no s'ha presentat l'autoliquidació necessària. El document al qual al·ludeix la recurrent no és més que, com el seu propi títol assenyala, una sol·licitud per a què l'Administració faciliti l'autoliquidació, la qual no té efectes mentre el contribuent no la faci seva, prestant-la davant de l'Administració. Com que no hi ha hagut autoliquidació presentada doncs, no hi ha manera d'establir el terme inicial per a la constitució del període executiu. I si això és així, les liquidacions practicades per l'Administració, que no han estat precedides de les corresponents actuacions inspectores com hagués hagut d'ocórrer, no poden incrementar-se amb el recàrrec establert per l'art. 127.1 de la Llei General Tributària.

Segon.- La mateixa acollida parcial mereix l'altra al·legació relativa a la bonificació per inici d'activitat. La pretensió que aquesta bonificació compregui els cinc primers exercicis d'activitat, des del d'inici, no és de rebut. La menció a l'art. 21.3 de la Llei 50/1998, que va introduir la nota comú a la secció I de les tarifes de l'impost, com a fonament del dret a una bonificació de termini quinquennal, és errònia. En primer lloc, la referida nota comú, si bé fixa un límit temporal de cinc anys i un percentatge lineal de bonificació del 50% de les quotes, estableix aquestes magnituds com a límits dintre dels quals queden habilitats els Ajuntaments per a la determinació, en les Ordenances fiscals corresponents, de la bonificació aplicable en el seu terme municipal. I en aquest sentit, l'Ajuntament de Barcelona va determinar oportunament que la bonificació tindria caràcter triennal. Però, en segon lloc, el contingut material d'aquesta nota no és d'aplicació retroactiva. La bonificació per inici d'activitat introduïda per l'art. 21.3 de la Llei 50/1998 és una bonificació lineal, que beneficiava l'inici d'activitats que es produís a partir de l'1 de gener de 1999, podent gaudir, en canvi, les activitats iniciades amb anterioritat a aquesta data de la bonificació per inici d'activitat, de caràcter regressiu i també triennal, contemplada a l'art. 83.3 de la Llei d'hisendes locals. Perquè això era així, l'Ordenança fiscal núm. 1.4 de 1999, a l'art. 5.4 va establir que els subjectes passius que haguessin iniciat l'exercici de les seves activitats amb anterioritat a l'1 de gener de 1999, gaudirien de la bonificació en els termes de la seva regulació anterior i fins a esgotar el període de gaudi que, insistim, era igualment de tres anys.

No és, doncs, l'aplicació retroactiva de la Llei 50/1998 el que pot pretendre la recurrent, atès que l'inici de la seva activitat es va produir el 20 d'octubre de 1997, ni, encara que fos així, no és una bonificació d'extensió quinquennal, com també addueix. És la bonificació triennial per inici d'activitat contemplada a l'art. 83.3 de la Llei d'hisendes locals la que, si escau, cal aplicar.

Tercer.- Aquest Consell Tributari entén que l'exigència de l'art. 9 del Reial Decret 243/995 conforme amb el qual les bonificacions de caràcter rogat s'han de sol·licitar en el moment de la declaració d'alta de l'impost, és una exigència d'ordre, que en res pot restringir els termes en què la Llei reconeix la bonificació, és a dir, que ho sol·liciti l'interessat i que tingui dret al seu gaudi per iniciar materialment "ex novo" l'activitat empresarial. L'únic límit afegit no procedeix de la disciplina de la bonificació, sinó de la fermesa o no de la liquidació.

En aquest cas cal dir, per una banda, que tal com ha acreditat la interessada (vid. antecedents 6 i 7), "T., S.L." reunia els requisits previstos a l'art. 5 de l'Ordenança fiscal núm. 1.4 de 1997 per a considerar iniciada "ex novo" l'activitat el 20 d'octubre de 1997; i per altra banda, que la sol·licitud de bonificació s'ha produït quan encara les liquidacions corresponents als exercicis de 1997, 1998 i 1999 no havien assolit fermesa, atès que, en absència de data acreditada de notificació, s'han d'entendre notificades en el moment d'interposar-se el present recurs, conforme amb el que disposa l'art. 125.1 de la Llei General Tributària.

Per la qual cosa,

ES PROPOSA

ESTIMAR en part el recurs; ANUL·LAR les liquidacions impugnades corresponents als exercicis de 1997, 1998 i 1999; GIRAR noves liquidacions per aquests exercicis, sense recàrrec però amb els interessos de demora corresponents, i aplicant la bonificació que establí l'article 83.3 de la Llei d'hisendes locals, i CONFIRMAR la liquidació de l'exercici 2000.